

Vízkereszt. 2011.

Bevezetés

A mai ünnep evangéliumában a napkeleti bölcsekről szóló elbeszélésben, a csillag, Heródes a főpapok, s a bölcsek vonhatják magukra a figyelmünket.

Számunkra az említettek közül ki, vagy kik a rokonszenvesek? Úgy gondolom, hogy a betlehemi Kisdéd előtt leboruló bölcsek.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket. Tudunk-e mi hozzájuk hasonlóan élő hittel leborulni a Kisdéd előtt?

Kyrie-litánia

Jézus Krisztus, Akiben beteljesedtek a jövendölések és ígéretek:

Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, Akiben Isten kiárasztotta irgalmát az egész emberiségre:

Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Aki a Benned hívőknek megadod, hogy meglássák Istent:

Uram, irgalmazz!

Evangélium után.

A napkeleti bölcsek története mindig élénken foglalkoztatta a hívő emberek képzeletét. Annak ellenére, hogy az evangélium nem említi számukat és nevüket, a hívő világ mégis tudni véli, hogy hárman voltak - a háromféle ajándékból következőre erre - és a középkor óta azt is tudni véli, hogy Gáspár, Menyhért és Boldizsár volt a nevük. Az is valószínű, hogy nem királyok, hanem tudósok voltak, akik arról a vidékről - Keletről - jöttek ahol a babilóniai fogság után is igen nagy számban éltek zsidók - még főiskolájuk is volt. Ezek a bölcsek ismerhették a zsidó vallásos irodalmat, ismerhették

a próféták jövendöléseit és ugyanakkor a koruk csillagászatát is magas szinten. Az égbolton megjelenő szokatlan csillagászati jelenség, új üstökös-e, vagy ahogyan már Kepler állította a Jupiter és Szaturnusz konjunkciója, nem tudjuk - de azt igen, hogy arra készítette őket, hogy elinduljanak Jeruzsálem felé és megkeressék a jövendölések beteljesítőjét; a Messiást.

Az evangélista ezzel azt akarja hangsúlyozni, hogy amit a karácsonyi történetekben a zsidó pásztorok tettek szűkebb hazájuk képviselőiben, most a vízkereszt örömhír elbeszélésében ugyanazt teszik a pogány bölcsek a nemzetek nevében. Jézus születése, tehát nemcsak a pásztorok, a zsidó országban élők érdeklődését, hanem a zsidó ország határain túl élőket, a napkeleti bölcsekét is felkeltette.

Az evangéliumi elbeszélés szerint mindkét esemény istenkérésére sarkallja az embert. A pásztorok útra keltek az angyal szavára, s megtalálták Jézust és öröm töltötte el szívüket. - A napkeleti bölcsek ugyancsak követték a Csillagot és teljesen ráhagyatkoztak, és megtalálták a zsidók királyát, a Messiást. - Máté evangélista mai evangéliumi szakaszban különösen kiemeli, hogy Jézusban van az üdvösség. - Ő az emberek megváltója, aki után ősidők óta vágyakozott az emberiség: Isten szövetségi népe éppúgy, mint a pogány nemzetek. - Ez utóbbiak képviselői a mai evangéliumban említett mágusok, napkeleti bölcsek. - Kérésük, reményük és várakozásuk célja a Betlehemi Gyermekek, akiben

megtalálták reményeik beteljesedését.

Az igazság megtalálása és az istenkeresés sohasem könnyű. Ennek Máté evangélista is tudatában volt. A betlehemi történetekben kihangsúlyozza, hogy a pásztorok és a bölcsék útra keltek a betlehemi jászoltrónus egyetlen királya felé. Keresték a Messiást. - Ugyanakkor azt sem feleli, hogy az istenkeresés komoly nehézségekkel jár. Mindig voltak, vannak és lesznek, akik nem hajlandók hódolni a szeretet Királya előtt. Elfordulnak tőle és ellene dolgoznak. Miként egykor, sokan tudomást szereztek Jézusról (Heródes és udvara), úgy ma is. Vannak közöttük megkereszteltek is, akiknek kötelességük lenne hódolni előtte, s mégsem hódolnak. A heródesi udvarhoz hasonlóan ma is sok megkeresztelt kudarcot vall keresztény mi voltában, hivatásában.

Az istenkeresés témája napjaink égető kérdése. Többen még az Isten gondolatától is szabadulni szeretnének, de nem lehet. Vízkereszt örömhíre istenkereső nyugtalanságunkat szeretné feloldani. Azt hirdeti, hogy az örök Isten nemcsak távoli szemlélője történelmünknek, hanem valóságos részese. Isten olyan közel áll hozzánk, hogy Keresztelő Szent János újjal mutathatott rá: "Nézzétek! Íme, az Isten Báránya!"

Az első karácsony óta Isten látható és tapasztalható módon lelhető fel a világban. Így istenkeresésünk nem lehet hiábavaló. Születése óta mindig vannak, akikről elmondható: "Bementek a házba, és megtalálták a gyermeket anyjával, Máriával. Lebo-

rultak és hódoltak neki". Istenre leltek, még ha ez nem is volt könnyű.

Az embernek ott kell keresnie az Istent, ahol megmutatkozik, és olyannak kell elfogadni Őt, amilyen. Ma alig mondhatja valaki komolyan: "Én ott keresem Istent, ahol akarom". Mert Isten a názáreti Jézusban már végérvényesen feltárta magát. - Tévednek, akik azt állítják, hogy "olyan vallást keresek magamnak, amilyent akarok, mert Isten egyszer már egyedüli és megismételhetetlen módon megjelent közöttünk és megmutatta magát. Azóta annyit tehetünk, hogy olyannak fogadjuk el Őt, amilyennek kinyilvánította magát a betlehemi Kisdedben.

Minden embernek számolnia kell Jézussal, akiben közénk szállt az Isten. Születése óta nem tehet úgy, mint ha Jézus Krisztus sohasem létezett volna. Születésnapjáról, évről évre megemlékezik a világ, annak nem keresztény része is.

Vajon nem az-e az oka annak, hogy a világ megannyi kínlódása, az igazságosság és a béke megteremtésének érdekében, kudarcba fullad! És az emberi kapcsolatok összekuszálódnak, s eltűnik az életből a szolidaritás, hogy az ember, s a világ kihagyja számításaiból, terveiből Jézust. Sajnos ez nemcsak hazai, hanem globális jelenség! Pedig immár kétezer éve hangzik a kereső ember felé: „Nem adatott más név az embernek, amelyben üdvözülhetne, mint Urunk Jézus Krisztus szent neve."

Amen

(F.F.)